

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. V. L.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) L. T. V., II) nezl. L. T. N. V., III) nezl. T. A. V., IV) nezl. N. B. V., všichni zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2025, č. j. CPR-2066-3/ČJ-2025-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 11. 2025, č. j. 17 A 35/2025-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024, č. j. KRPK-2498-107/ČJ-2023-190022, podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložila žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie a současně mu podle odstavce třetího téhož ustanovení stanovila dobu k vycestování z území členských států Evropské unie do země jeho státního občanství nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V dalším výroku tohoto rozhodnutí se uvádí, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona. Tento výrok žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 5. 2025, č. j. CPR-2066-3/ČJ-2025-930310-V243, sice vypustila, avšak ve zbývajících částech prvoinstančního rozhodnutí potvrdila.

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne ze dne 3. 11. 2025, č. j. 17 A 35/2025-78, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném k výzvě Nejvyššího správního soudu navrhuje zrušení napadeného rozsudku i žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná ani osoby zúčastněné na řízení se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřily.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 31. 12. 2025 (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav ohledně nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí, neboť si nevyžádaly navrhované stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), ačkoliv samy tuto skutečnost dostatečně neobjasnily a nedefinovaly ve svých rozhodnutích. Krajský soud následně tomuto závěru přisvědčil na základě absence zákonné povinnosti si stanovisko OSPOD vyžádat, ačkoliv minimálně ve vztahu k nejmladšímu dítěti, které vyžaduje celodenní péči, mělo být opatřeno s ohledem na nemožnost provést jeho výslech. V důsledku tohoto pochybení nebyla vyjasněna řada relevantních skutečností, jimiž jsou míra závislosti nezletilých dětí (zejména nejmladšího) na svém otci, možnost a vhodnost nahrazení osobní péče stěžovatele o jeho nezletilé děti jinými osobami, důsledky takového postupu pro jejich výchovu, výživu a vývoj, finanční situace rodiny apod. Navíc všechny tři děti se narodily na českém území a země původu jejich otce je pro ně téměř cizím prostředím bez společenských a kulturních vazeb, jelikož v České republice prožily celý svůj život a vycestování společně s jejich otcem by je vystavilo riziku pozbytí vlastních pobytových

pokračování

oprávnění. Pro stěžovatele pak v případě vycestování neexistuje reálná možnost se na území České republiky vrátit. S těmito skutečnostmi se však správní orgány ani krajský soud nijak nevypořádaly a nadále pouze odkazují na předchozí trestnou činnost, od jejíhož spáchání již uplynulo značné množství času. Vytyčený veřejný zájem tedy byl bez širšího zvážení a náležitého poměření nadřazen nejlepšímu zájmu nezletilých dětí, aniž byly ve vztahu k tomuto zájmu zjištěny veškeré skutečnosti významné pro stanovení jeho intenzity. V této souvislosti stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou rozsudky ze dne 28. 8. 2025, č. j. 3 Azs 194/2024-54, ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, a ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44.

[8] Dále se podle stěžovatele správní orgány ani krajský soud nesprávně a nedostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu uložení povinnosti opustit území do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života a stejného práva jeho družky a tří nezletilých dcer. Správní orgány přitom v tomto ohledu opakovaně poukázaly na vydání mírnějšího rozhodnutí a na možnost znovu legálně přicestovat do České republiky, aniž se zabývaly jeho námitkou, že takový návrat nebude reálný z důvodu nemožnosti požádat o některou z forem dlouhodobého pobytu ani z titulu otcovství svých tří dcer. Žádost o zaměstnaneckou kartu či o dlouhodobé vízum za účelem podnikání pak na Velvyslanectví České republiky v Hanoji nelze vůbec podat. Navíc podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2025, č. j. 3 Azs 194/2024-54, je zapotřebí přiměřenost zásahu spočívajícího v povinnosti opustit území posuzovat se stejnou mírou intenzity a obezřetnosti, jaká je vyžadována při rozhodování o správním vyhoštění. Jestliže tedy bylo v minulosti vedeno vůči stěžovateli řízení o správním vyhoštění, které bylo překvalifikováno právě z důvodu, že by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, měly správní orgány i krajský soud podle uvedeného judikátu objasnit, proč byl zásah do soukromého a rodinného života v jednom případě (správní vyhoštění) shledán potenciálně nepřiměřený, zatímco v druhém případě (uložení povinnosti opustit území) byl považován za přiměřený, což však neučinily a spokojily se pouze se stále opakovanou údajnou menší závažností rozhodnutí o povinnosti opustit území oproti správnímu vyhoštění. Krajský soud rovněž dovodil možnost realizace rodinného života ve Vietnamu, což zcela ignoruje zmíněné vazby tří nezletilých dcer na Českou republiku. Pokud ve shodě s žalovaným vyhodnotil narození dcery jako obcházení zákona, pak je nutné podle stěžovatele poukázat na skutečnost, že založil rodinu ještě před zrušením pobytového oprávnění a významně napomáhá nejen s péčí o nejmladší dceru, nýbrž i o dvě starší dcery a domácnost a v této funkci je nenahraditelný. Přitom schopnost překonat rozdělení rodiny v minulosti v důsledku výkonu trestu odnětí svobody nemůže automaticky znamenat přiměřenost dopadu dalšího odloučení rodinných příslušníků, jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 2 Azs 156/2023-28. Konečně stěžovatel poukázal na skutečnost, že požadoval přerušení řízení do doby rozhodnutí zastupitelského úřadu o upuštění povinnosti osobního podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným, avšak správní orgány jí odmítly vyhovět a krajský soud se tím nikterak nezabýval. Přitom se jedná o klíčový faktor, na základě něhož se nelze bez dalšího ztotožnit s názorem žalované, že stěžovatel je nucen opustit území, aby legalizoval svůj pobyt, neboť řízení o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným před zastupitelským úřadem stále probíhá.

[9] Nejvyšší správní soud ve stěžovatelem odkazovaných rozsudcích sp. zn. 5 Azs 33/2022 a sp. zn. 10 Azs 311/2023 zmínil, že správní orgány musí v případech, kdy je nezbytné

posuzovat zásah rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení, řádně vymežit a uvážit nejlepší zájem dotčených nezletilých dětí a k tomu si opatřit odpovídající důkazy, což se v těchto věcech nestalo. V nyní posuzovaném případě však správní orgány takto postupovaly a velmi podrobně, zcela dostatečně a logicky zhodnotily skutečnost, že stěžovatel má na českém území družku a tři nezletilé děti, včetně nejmladší tříleté dcery. Za účelem zjištění jeho rodinných poměrů prvoinstanční správní orgán vyslechl nejenom stěžovatele, nýbrž i jeho družku a obě starší nezletilé dcery, a provedl pobytovou kontrolu k ověření uváděných skutečností. Takto provedené dokazování náležitě a nesporně objasnilo rodinnou situaci stěžovatele, a proto již nebylo zapotřebí stanoviska OSPOD, které nepředstavovalo nezbytný předpoklad pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí v této věci (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-61). V rozsudku sp. zn. 3 Azs 194/2024, na nějž stěžovatel také poukázal, sice Nejvyšší správní soud posuzoval případ stěžovatelky, která se na území České republiky nedopustila trestné činnosti, a podle jeho závěru vyžádání stanoviska OSPOD mohlo mít význam při posouzení, zda v tehdy řešené věci veřejný zájem převážil nad nejlepšími zájmy jejích nezletilých dětí. V dané věci však byl řešen případ stěžovatele, který byl odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, na jehož základě byla zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a stanovena doba k vycestování z České republiky, kterou neakceptoval a na jejím území se nacházel nadále bez jakéhokoliv pobytového titulu. Za této situace správní orgány nepochybily, když s ohledem na zmíněné objasnění rodinných poměrů stěžovatele v potřebném rozsahu již v tomto směru neprovedly žádné dokazování a stejně jako krajský soud učinily závěr, že nad zájmy nezletilých dětí stěžovatele i nevyhnutelného zásahu do jeho soukromého a rodinného života převažuje veřejný zájem na dodržování právních předpisů České republiky. K tomu lze poukázat na rozsudek ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, v němž „*ke stěžovatelem opakovaně zmiňované Úmluvě o právech dítěte Nejvyšší správní soud uvádí, že zájem nezletilého dítěte nemůže být vnímán absolutně. Tato úmluva v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů. Děti mají právo na pravidelný kontakt s oběma rodiči (čl. 10 odst. 2 této úmluvy), což však neznamená, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Jak již přiléhavě konstatoval žalovaný, zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou porušena stěžovatelem zmíněná ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud pak přiléhavě konstatoval, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebíje jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu. Zdejší soud též vyslovil, že hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší ESLP také do oblasti posuzování zásahu smluvních stran EÚLP do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu v nedávné judikatuře zásadní význam. Nikoli však v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale především z hlediska procesního, kdy je třeba posuzovat, zda příslušné správní orgány a soudy skutečně věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte (který jsou také povinny v konkrétní věci definovat) a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto úvahu ve vydaných rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.*“

[10] Ostatně stejný závěr o splnění všech zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie učinil Nejvyšší správní soud na základě obdobné argumentace již ve svém usnesení ze dne 22. 2. 2023, č. j. 4 Azs 305/2022-54, který se zabýval předchozím rozhodnutím vydaným podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vůči témuž stěžovateli a v němž bylo rovněž zohledněno narození jeho

pokračování

třetí dcery. Samotnou tuto skutečnost přitom krajský soud ve shodě se správními orgány nehodnotil jako obcházení českých právních předpisů, nýbrž jen konstatoval, že si stěžovatel s ohledem na svou předchozí protiprávní činnost byl vědom nutnosti vycestovat, na což vzápětí reagoval zplozením dcery a péči o ní používá jako hlavní argument nemožnosti vycestování. Tento závěr krajského soudu je přitom v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, ve kterém se uvádí, že „místo toho, aby stěžovatel závěry správních soudů reflektoval a pokusil se o legalizaci svého pobytu v době, kdy mu to rodinná situace umožňovala (mj. s ohledem na to, že dvě starší děti stěžovatele v mezidobí zahájily povinnou školní docházku), se rozhodl v průběhu řízení o kasační stížnosti znovu rozšířit svou rodinu o dalšího člena a znovu tím postavit české orgány před fait accompli (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, cit. výše, § 108 a 114). Tento postup Ústavní soud nemůže akceptovat. Ztotožňuje se proto s názorem správních úřadů a správních soudů, že stěžovateli mělo být od počátku jasné, že za daných okolností není jisté, zda a případně za jakých podmínek bude moct realizovat své právo na rodinný život právě na území České republiky.“ Ačkoli se v uvedené věci jednalo o žádost stěžovatele o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, Ústavní soud se vyjádřil rovněž ke skutečnosti, zdali by vycestování stěžovatele z České republiky za účelem osobního podání předmětné žádosti na velvyslanectví v Hanoji představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a zároveň do nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí. Citované závěry Ústavního soudu tak lze plně využít i v nyní řešeném případě. Ústavní soud v uvedené věci dále zdůraznil, že „je-li shledáno, že k založení rodinného života došlo až v době, kdy stěžovatelův pobytový status v hostitelské zemi byl nejistý, porušení práva na respektování rodinného života dle čl. 8 Úmluvy lze konstatovat pouze výjimečně (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, cit. výše, § 108; rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, cit. výše, § 70; rozhodnutí ESLP ve věci *Nguyen proti Norsku* ze dne 26. 1. 2016, č. 30984/13, § 28; rozhodnutí ESLP ve věci *Abokar proti Švédsku* ze dne 14. 5. 2019, č. 23270/16, § 37; rozhodnutí ESLP ve věci *Eze proti Švédsku* ze dne 17. 9. 2019, č. 57750/17, § 46).“ V posuzované věci přitom stěžovatel přistoupil k rozšíření rodiny po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v době, kdy byla jeho pobytová situace také značně nejistá s ohledem na chybějící pobytový titul. Za této situace proto nemůže účinně argumentovat ani časovým odstupem od jeho propuštění na svobodu.

[11]Dále krajský soud ve shodě s žalovaným připustil, že stěžovatel po návratu do země původu nezíská právo dlouhodobého pobytu v České republice, nicméně poukázal na možnost požádat o krátkodobé vízum, které by mu umožnilo stýkat se s rodinou a pečovat o osoby blízké. Nelze se proto ztotožnit s kasační námitkou, že se krajský soud ani správní orgány nezabývaly jeho námitkami o nereálnosti návratu do České republiky z důvodu nemožnosti požádat o dlouhodobý pobyt na území České republiky a o nevyhovění žádosti o přerušování řízení do doby rozhodnutí zastupitelského úřadu o upuštění povinnosti osobního podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným. Rovněž tak krajský soud přiléhavě poukázal na možnost realizace rodinného života stěžovatele, jeho družky a jejich nezletilých dětí ve Vietnamu, jehož jsou všichni státními občany a kde si oba mohou legálně obstarávat finanční prostředky, na rozdíl od stěžovatele v České republice, kde tak činit nemůže z důvodu odnětí jeho pobytového oprávnění.

[12]S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že krajský soud rozhodl v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího

správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Podle naposledy uvedené části judikátu rozšířeného senátu se stěžovateli nevrací soudní poplatek za podání kasační stížnosti. Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim vznikl podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé, a proto se již nemusel zabývat návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jelikož stěžovatel v souvislosti s tímto návrhem zaplatil soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, rozhodl Nejvyšší správní soud o jeho vrácení ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10 odst. 1 a § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. března 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu